

Universitätsbibliothek Paderborn

**Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis
Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev
De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo**

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

IV. Legati Romani implorant auxilium Judicum in Synodo Chalcedonensi,
adversùs illius synodi decreta, quæ canonibus Nicænis erant contraria.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

quād suspensionem rei judicatae ideo Leo-
nem petivisse à Theodosio quod Ecclesia
causam juvari vellet auctoritatis regiae prae-
sidio, quæ tunc in judicis ecclesiasticis in
Oriente obtinebat; scilicet ut ea quæ cano-
nicè & servato judiciorum ordine peracta
non erant aut rescinderet, aut suspenderet,
quemadmodum Ephesinam primam Syno-
dum resciderat. Quod si æquo animo & se-
moris partium studiis à Novatoribus expen-
deretur, non ex hac Leonis epistola colle-
gissent, à solo Principe, non autem à Sum-
mo Pontifice, rescissionem eorum quæ per-
peram in synodis gesta essent, tunc pepen-
disse. Enimvero etiæ Valentiniani, & Placi-
diae, Liciniæ, & Gallæ Augustarum literis
commendaretur hæc tam iusta & necessaria
Leonis obsecratio, à Theodosio extorqueri
non potuit ut res semel judicatas adversus
Flavianum refricari sineret. Qua de re ad
Leonem & Valentinianum scriptis. Vnde
constat Theodosio persuasum fuisse Conci-
lij Romani præjudiciis se adeo non urgeri
qui libera sibi supereffet restitutionis, de
qua rogabatur, disceptatio. Quod tamen à
Theodosio impetrari non potuit, Marci-
anus Augustus precibus Leonis indulxit, indi-
cto Concilio Chalcedonensi. Concilij verò
Patres secundum sententiam Paschalini Le-
gati Romani à Marciano poposcerunt ut
Ephesini latrocinij potius quād Concili
vires lege lata infringat: Necessarium est ut
rursus eandem tranquillissimum & Christianissi-
mum Principem adeamus, quatenus illud Conci-
lium sacra propria lege neque nominari precipiat.
In qua petitione exemplum Leonis fecuti
sunt, qui hoc beneficium à religione Mar-
ciani expectabat: Sequens in predella civita-
te (Ephesina) non potest vocari Concilium, quod
in eversionem fidei fuisse constat agitatum, quod-
que vestra clementia amore veritatis, Catholicis
adfuera, aliud statuendo cassabit. Rescidit er-
go Marciatus constitutionem Theodosij
adversus Flavianum editam, postquam Sy-
nodi Chalcedonensis judicio laudatum Fla-
vianum vidit. Non enim, inquit ille, possunt
Sacerdotes constitutione damnari, quos synodi-
cum ornat decretum.

V. Hujus auctoritatis imperialis usum
adversus Concilij generalis decretum, quo
antiquiores canones infringebarunt, imple-
raverunt Legati Romani Pontificis in Con-
cilio Chalcedonensi. Etenim constituto ca-
none **xxviii.** (quo Patriarchatus Con-
stantinopolitani jurisdictio in Dioceses A-
fianam, Ponticam, & Thracicam porrige-
batur) Legati cum Iudicibus cognitoribus
de canone isto, ac si per minas Anatolij ex-
tortus fuisset, graviter expostularunt. Pro-

latis hinc inde canonibus, & Episcopis con-
fertim & viritim se canoni liberè consensisse
profidentibus, Iudices, de Concilij senten-
tia, Legatorum petitionem repellunt. Ita-
que nihil aliud supererat Legatis quād ut
remedio extraordinario suæ causæ consule-
rent. Quare adversus synodi decretum ulti-
mum, ab ipsis Iudicibus subsidium petunt.

Hæc enim sunt verba Lucentij: *Sedes aposto-
lica precepit, nobis presentibus omnia fieri. Et
ideo quaecunque in prejudicium canonum hæsternæ
die gesta sunt, nobis absentibus, sublimitatem
vestram petimus ut circumduci jubeatis. Sin
alias, contradicatio nostra his gestis inhereat, ut
noverimus quid apostolico & totius Ecclesie pre-
cipuo Episcopo referre debeamus, ut ipse aut de sua
sediis injuria, aut de canonum eversione, possit
ferre sententiam. Illustrissimi Iudices dixerunt:*

*Quæ interlocuti sumus, omnia Synodus approba-
vit. Si petitionem Legatorum, & Iudicum
interlocutionem, fori nostri formulis expli-
caremus, Legatos quidem à Synodi Chal-
cedonensis decreto, tanquam ab abusu, ob ca-
nones Nicænos infraictos, appellasse Iudice
cognitores à Principe delegatos diceremus;
quorum sententia Legati Romani ab appelle-
tatione excidissent. Neque refert si quis di-
cat legitimam fuisse Legatorum querelam,
canones Nicænos violatos, Leonem ipsum
hanc injuriam ultum fuisse. Illa enim omnia
id tantum confidit, Iudicum interlocutio-
nem fortasse non consuluisse rationi, ut par-
erat. Non inde tamensequetur quin tuitio-
nem antiquorum canonum Legati à Iudici-
bus contra nova decreta imploraverint;
quemadmodum Leo ipse à Theodosio Ephe-
sini Concilij decreta rescindi aut suspendi
flagitaverat, eo prætextu, quod Nicæni
canones infraicti fuissent.*

V. Iure alio utebantur Imperatores Ro-
mani in judicis ecclesiasticis, nempe ut re-
scriptis suis rerum à synodis judicatarum re-
tractionem, id est, cognitionis restaura-
tionem, seu Revisionem, permitterent, quod
plenè probamus in dissertatione de judiciis
Episcoporum. [Vide librum septimum.]

VI. Ius illud à Iustiniano continuatum vel
instirutum legimus, scilicet ut ab Episcopis
Imperatoris rescripto delegatis ad contro-
versiam ecclesiasticā dirimendam Princeps
ipse appellaretur. Constituit enim Iustinianus
ut Clerici, monachi, & ascetria coram
Episcopo convenirentur in civili actione, à
cujus sententia judex publicus provocari
posset: *Si tamen, inquit, imperiali jussione
aut judiciali precepto Episcopus judicat inter
quæcunque personas, appellatio ad imperium aur
ad eum qui transmisit negotium referatur Has
delegationes in criminibus quoque ecclesia-*

*Novel. 13. c. 24.
i. ab Episcopis
etiam maxima
ut in litigio
appellatio
ad eum qui transmisit
negotium referatur
gu etiam delegata
delegationes in*